

NOBELOVCI

67

velen knjig

je vratnici

je vratnici

MAURICE MAETERLINCK

Slepci

ASOCIACIJA
CILJNIK
V
LITERATURI

UREJA JANKO MODER

LESENJEV LIVADE TURC

Izvirni naslov
LES AVEUGLES
© ÉDITIONS FASQUELLE

(u. 3.05)

PREVEDEL PAVLE JARC

OSEBE

DUHOVNIK
TRIJE OD ROJSTVA SLEPI
NAJSTAREJŠI SLEPEC
PETI SLEPEC
ŠESTI SLEPEC
NAJSTAREJŠA SLEPKA
TRI MOLEČE SLEPE STARKE
MLADA SLEPKA
SLEPA NORICA

četrti od zaledja meseca, da je življa zvezdov od prvega do zadnjega. — Šestna in eto seda avtakov od vseh, da so od vseh zvezd, ki jih imajo v tem času, najboljši. — Na sredini tega meseca, ko je vseh zvezdov v tem času, da so od vseh zvezd, ki jih imajo v tem času, najboljši. — Na sredini tega meseca, ko je vseh zvezdov v tem času, da so od vseh zvezd, ki jih imajo v tem času, najboljši. — Na sredini tega meseca, ko je vseh zvezdov v tem času, da so od vseh zvezd, ki jih imajo v tem času, najboljši.

Zelo star gozd na severu, kakor večen pod globokim zvezdnatim nebom. — Na sredi, pred ozadjem noči, sedi zelo star duhovnik, zavit v dolg črn plašč. Život in glavo ima rahlo nagnjena vznak in negibna kakor smrt, naslonjena na deblo velikanskega, votlega hrasta. Obraza je nespremenljivo voščeno bledega, vijoličaste ustnice ima rahlo odprte. Neme in srepe oči ne gledajo več vidne plati večnosti in so krvave kakor od neznanskega pradavnega trpljenja in joka. Zelo ostro beli lasje mu padajo v togih, redkih pramenih na obraz, svetlejši in trudnejši od vsega, kar ga obdaja v pozorni tihoti mrakobnega gozda. Omršavele roke ima trdo sklenjene na stegnih. — Na desni sedi na kamnih šestero slepih starcev, na štorih in na suhem listju. — Na levi šest žensk, ravno tako slepih, sedi pred starci; ločene so od njih z izruvanim drevesom in kosi skal. Tri od njih z zamolklimi glasovi brez konca in kraja molijo in tarnajo. Četrta je zelo stara. Peta v drži neme blaznosti pestuje na kolenih spečega otroka. Šesta je v cvetu mladosti in vsa ovita v košate lase. Kakor starci so v ohlapnih oblačilih, temačnih in enakih. Večina pričakuje, s komolci na kolenih in z obrazi med rokami; in vsi so se nekako odvadili nepotrebnih gibov in ne obračajo več glave proti pridušenemu in nemirnemu šumu otoka. Velika nagrobna drevesa, tise, vrbe žalujke, ciprese, jih pokrivajo z zvestimi sencami. Šop dolgih bolehnih lilij cvete nedaleč od duhovnika v temi. Noč je izredno črna, pa čeprav se tu pa tam za trenutek poskuša prebiti žarek mesečine skozi temačno listje.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Ga še ni nazaj? DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Zbudili ste me!

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Tudi jaz sem spal.
 PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Ga še ni nazaj?
 DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Nikogar ne slišim.
 TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Morali bomo nazaj v dom.
 PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Morali bi vedeti, kje smo.
 DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Mraz je, odkar je odšel.
 NAJSTAREJŠI SLEPEC. Mogoče kdo ve, kje smo?
 NAJSTAREJŠA SLEPKA. Zelo dolgo smo hodili; moramo
 biti zelo daleč od zavetišča.
 PRVI OD ROJSTVA SLEPI. O, ženske so pred nami?
 NAJSTAREJŠA SLEPKA. Sedimo pred vami.
 PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Čakajte, zdaj pridem k vam.
(Vstane in tipa.)
 Kje pa ste? – Govorite! Da bom slišal, kje ste!
 NAJSTAREJŠA SLEPKA. Tukaj; sedimo na kamnih.
 PRVI OD ROJSTVA SLEPI (*odide naprej in se zadeva ob drevesno deblo in ob kose skal*). Nekaj je med nami ...
 DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Boljše je ostati pri miru!
 TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Kje pa sedite? – Ne bi prišle k
 nam?
 NAJSTAREJŠA SLEPKA. Ne upamo si vstati!
 TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Zakaj so nas pa ločili?
 PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Od ženske strani slišim molitev.
 DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Ja; tri slepe starke molijo.
 PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Zdaj ni čas za molitev!
 DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Kmalu boste lahko molile, v
 spalnici!
(Tri slepe starke naprej molijo.)
 TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Rad bi vedel, zraven koga se
 dim.
 DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Mislim, da sem jaz zraven tebe.
(Tipata okoli sebe.)
 TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Ne moreva se dotipati!
 PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Pa nismo daleč drug od drugega.
*(Tipa okoli sebe in se s palico zadene ob petega slepca,
 ki zamolklo zaječi.)*
 Tisti, ki ne sliši, je na naši strani.

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Ne slišim vseh; prejde nas je
 bilo šest.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Začenja se mi svitati. Vprašajmo
 še ženske; moramo vedeti, pri čem smo. Še zmeraj slišim
 tri starke, ki molijo; so skupaj?

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Sedijo zraven mene, na skali.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Jaz sedim na suhem listju!

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. In kje je slepa lepotica?

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Zraven tistih, ki molijo.

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. In kje je norica z otrokom?

MLADA SLEPKA. Spi; ne budite je!

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. O, kako daleč ste od nas! Misil
 sem, da ste tik pred menoij.

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Zdaj vemo že skoraj vse, kar
 moramo vedeti; malo klepetajmo, ko čakamo duhovnika,
 da se vrne.

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Rekel nam je, naj ga molče po-
 čakamo.

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Saj nismo v cerkvi.

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Ne moreš vedeti, kjé smo.

TRETJI SLEPEC. Mene je strah, če smo tiho.

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Veste, kam je šel duhovnik?

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Zdi se mi, da ga dolgo ni nazaj.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Preveč je že star. Nekaj časa
 menda tudi sam že ne vidi. Ne mara priznati, ker ga je
 strah, da kdo drug prevzame njegov prostor med nami; jaz
 pa slutim, da že skoraj nič več ne vidi. Moramo dobiti
 drugega vodnika; ne sliši nas več in preveč nas je. V zaveti-
 šču vidijo samo tri nune in on; pa so vsi starejši od nas! –
 Prepričan sem, da nas je zgrešil in zdaj išče pot. Kam je
 neki šel? – Ne sme nas tukaj pustiti ...

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Zelo daleč je šel; mislim, da se je
 resno pogovoril z ženskami.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Samo z ženskami še govori. –
 Kaj nas ni več? – Nazadnje se bo treba še pritožiti!

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Komu neki?

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Še ne vem; bomo videli; bomo
 videli. – Ampak kam je neki odšel? Vprašujem ženske.

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Utrujen je bil od dolge hoje. Mislim, da je za trenutek sedel med nas. Nekaj dni je že zelo žalosten in zelo slab. Strah ga je, odkar je umrl zdravnik. Zdaj je sam. Skoraj nič več ne govori. Ne vem, kaj je bilo. Danes je po vsej sili hotel ven. Rekel je, da hoče videti otok, še zadnjikrat, v soncu, pred zimo. Kaže, da bo zima zelo dolga in zelo mrzla in da mraz že pritiska od severa. Bil je zelo nemiren; pravijo, da so velika neurja zadnjih dni prenapolnila reko in da so vsi nasipi popustili. Rekel je tudi, da se boji morja; menda je brez vzroka razburkano in da otoške pečine niso več zadosti visoke. Hotel je pogledati; pa nam ni povedal, kaj je videl. — Sicer pa mislim, da je šel po kruh in vodo za norico. Rekel je, da bo moral iti zelo daleč... Treba je počakati.

MLADA SLEPKA. Ko je odhajal, me je prijel za roke in roke so mu trepetale, kakor da ga je strah.

Potem me je objel...

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. O! O!

MLADA SLEPKA. Vprašala sem ga, kaj je bilo. Rekel mi je, da ne ve. Rekel mi je, da bo najbrž konec vlade starcev...

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Kaj pa je mislil s tem?

MLADA SLEPKA. Nisem ga razumela. Rekel mi je, da gre proti svetilniku.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Je kje svetilnik?

MLADA SLEPKA. Je, na severu otoka. Mislim, da nismo daleč od njega. Rekel je, da se na listju vidi njegova luč prav do sem. Še nikoli se mi ni zdel tako žalosten kakor danes in mislim, da je že nekaj dni jokal. Ne vem, zakaj sem tudi jaz jokala, čeprav ga nisem videla. Nisem ga slišala, kdaj je odšel. Nisem ga več spraševala. Slišala sem ga, ko se je preveč resno nasmejal; čutila sem, kako je zaprl oči in da hoče biti tiho...

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Nam ni nič pravil o tem!

MLADA SLEPKA. Vi ga ne slišite, ko govor!

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Vsi momljate, ko govor.

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Nam je rekel samo »Lahko noč«, ko je odšel.

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Mora biti že zelo pozno.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Dvakrat ali trikrat je rekel »Lahko noč«, ko je odšel, kakor da gre spat. Čutil sem, da me je pogledal, ko je rekel: »Lahko noč, lahko noč!« — Glas se spremeni, če človek koga strmo pogleda.

PETI SLEPEC. Imejte usmiljenje s tistimi, ki ne vidijo!

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Kdo pa govoriti tako nesmiselno?

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Mislim, da tisti, ki ne sliši.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Tiho! — Zdaj ni več časa za rotenje!

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Kam pa je šel po kruh in vodo?

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Proti morju.

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Pri njegovih letih se ne gre tako proti morju!

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Kaj smo pri morju?

SLEPA STARKA. Ja; mirujte za trenutek; slišali ga boste.

(*Šumenje bližnjega morja in zelo mirno pljuskanje ob pečine.*)

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Slišim samo tri starke, ki molijo.

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Dobro poslušajte, pa boste slišali skozi njihove molitve.

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Ja; slišim nekaj, kar ni daleč od nas.

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Spalo je; človek bi dejal, da se prebuja.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Ni prav, da nas je pripeljal sem; ne poslušam rad tega bučanja.

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Dobro veste, da otok ni velik in da je morje slišati povsod, če le stopiš iz doma.

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Jaz ga nisem nikoli slišal.

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Zdi se mi, da je danes zraven nas; ne poslušam ga rad tako od blizu.

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Tudi jaz ne; sicer pa ne silimo iz doma.

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Še nikoli nismo prišli do sem; bilo je odveč, da so nas pripeljali tako daleč.

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Davi je bilo zelo lepo; hotel je, naj bi užili še zadnje sončne dni, preden nas za čez vso zimo zaprejo v dom.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Ampak jaz sem rajši v zavetišču!

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Rekel je tudi, da se moramo malo seznaniti z otočkom, na katerem smo. Sam ga še nikoli ni vsega prehodil; na njem je hrib, na katerem še nihče ni bil, so soteske, v katere človek nerad zaide, in jame, v katere do zdaj ni še nihče prodrl. Rekel je tudi, da ni treba vselej čakati na sonce pod oboki spalnice; hotel nas je odpeljati na morski breg. Zdaj je odšel sam.

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Ima prav; treba je misliti na življenje.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Ampak tu zunaj ni kaj videti!

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Smo zdaj na soncu?

ŠESTI SLEPEC. Ne bi rekel; zdi se mi, da je zelo pozno.

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Koliko je ura?

DRUGI SLEPCI. Ne vem. – Nobeden ne ve.

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Je še svetlo?

(Šestemu slepcu.)

Kje pa si? – Poglej; ti, ki malo vidiš, poglej!

ŠESTI SLEPEC. Mislim, da je zelo temno; kadar smo na soncu, vidim sinjo črto pod vekami; pred časom sem jo še videl, zdaj pa je že dolgo ne vidim več.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Jaz vem, da je pozno, kadar sem lačen, in zdaj sem lačen.

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Pa poglejte proti nebu; mogoče boste tam kaj zagledali.

(*Vsi obrnejo glave proti nebu razen treh slepo rojenih, ki še naprej gledajo v tla.*)

ŠESTI SLEPEC. Ne vem, če smo na planem.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Glas odmeva, kakor bi bili v jami.

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Jaz pa mislim, da zato tako odmeva, ker je večer.

MLADA SLEPKA. Meni se zdi, da čutim mesečino na rokah.

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Mislim, da so zvezde; slišim jih.

MLADA SLEPKA. Jaz tudi.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Jaz ne slišim nobenega šuma.

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Jaz slišim samo naše dihanje!

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Mislim, da imajo ženske prav.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Jaz nisem še nikoli slišal zvezd.

DRUGA DVA OD ROJSTVA SLEPA. Tudi midva ne.

(V listju se mahoma oglasi plahutanje letečih nočnih ptic.)

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Poslušajte! Poslušajte! – Kaj je nad nami? – Slišite?

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Nekaj je švignilo med nebom in nami!

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Ne poznam narave tega šumenja.

– Najrajši bi šel nazaj v zavetišče.

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Treba je zvedeti, kje smo!

ŠESTI SLEPEC. Poskušal sem vstati; okoli mene je samo trnje; ne upam si več stegniti rok.

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Moramo ugotoviti, kje smo!

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Pa tega ne moremo!

ŠESTI SLEPEC. Moramo biti zelo daleč od hiše; ne razločim več nobenega šuma.

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Že dolgo čutim duh po suhem listju!

ŠESTI SLEPEC. Je kdo že kdaj videl otok in nam lahko pove, kje smo?

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Vsi smo že slepi prišli sem.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Mi nismo nikoli videli.

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Ne vznemirjajmo se brez potrebe; vsak čas se vrne; še malo počakajmo; drugič pa ne bomo več odšli z njim.

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Sami ne moremo ven.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Nikoli več ne pojdemo ven, jaz sem rajši doma.

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Nič nas ne vleče ven, nihče ni silil ven.

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Na otoku je bil praznik; vselej odidemo ven ob velikih praznikih.

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Potrepljal me je po rami, ko sem še spal, in mi rekel: »Vstani, vstani, čas je, sonce je že zelo visoko!« – Je bilo res? Jaz nisem opazil. Še nikoli nisem videl sonca.

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Jaz sem ga videl, ko sem bil še zelo mlad.

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Jaz ravno tako; pred dolgimi leti; ko sem bila še majhna; pa se ga skoraj ne spominjam več.

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Zakaj neki hoče, naj odidemo ven vselej, kadar se pokaže sonce? Kdo ga pa vidi? Jaz nikoli ne vem, ali se sprehajam opoldne ali opolnoči.

ŠESTI SLEPEC. Jaz grem najrajši ven opoldne; takrat je najbrž zelo svetlo; in oči se na vso moč trudijo, da bi se odprle.

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Jaz ostajam rajši v obednici, pri toplem ognju; davi je prijetno gorelo ...

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Lahko bi nas odpeljal na sonce na dvorišče; potem si na varnem med zidovi; ne moreš nikamor, ni se batiti, če so vrata zaprta; – jaz jih zmeraj zaprem. – Zakaj me prijemaš za levi komolec?

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Saj se te nisem dotaknil; te sploh ne morem doseči.

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Pa ti pravim, da se je nekdo dotaknil mojega komolca!

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Pa ne kateri od nas.

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Moj Bog! Moj Bog! Tak povejte nam že, kje smo!

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Ne moremo čakati celo večnost! (Ura zelo daleč zelo počasi odbije dvanajst.)

NAJSTAREJŠA SLEPKA. O, kako daleč smo od zavetišča!

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Polnoč je!

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Poldne! – Kdo bi to vedel? – Na dan z besedo!

ŠESTI SLEPEC. Jaz ne vem; ampak meni se zdi, da smo v senci.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Jaz se ne spoznam več; zelo dolgo smo spali!

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Lačen sem!

DRUGI SLEPCI. Lačni smo in žejni!

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Smo že dolgo tukaj?

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Meni se zdi, da sem že stoletja!

ŠESTI SLEPEC. Začenja se mi svitati, kje smo ...

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Morali bi oditi tja čez, kjer je ura odbila dvanajst ...

(Vse nočne ptice mahoma zahrumijo v temi.)

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Slišite? – Slišite?

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Nismo sami tukaj?

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Že dolgo nekaj slutim; poslušajo nas. – Je prišel nazaj?

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Ne vem, kaj bi bilo to; mora biti nad nami.

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Drugi niso nič slišali? – Zmeraj ste tiko!

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Se poslušamo.

MLADA SLEPKA. Slišim peruti okoli sebe!

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Moj Bog! Moj Bog! Povejte nam že vendar, kje smo!

ŠESTI SLEPEC. Začenjam slutiti, kje smo ... Dom je onstran široke reke; prišli smo čez stari most. Odpeljal nas je na sever otoka. Nismo daleč od reke in mogoče bi jo zaslišali, če bi za trenutek prisluhnili ... Treba bo iti do rečnega brega, če se ne vrne... Tam noč in dan vozijo velike ladje in mornarji nas bodo zagledali na bregu. Mogoče smo v gozdu, ki je okoli svetilnika; ampak na plan ne znam ... Bi šel kdo z mano?

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Ostanimo, kjer smo! – Počakajmo, počakajmo; – saj ne vemo, kam teče reka, in okoli zavetišča je povsod močvirje; počakajmo, počakajmo ... Vrnil se bo; mora se vrniti!

ŠESTI SLEPEC. Mogoče kdo ve, od kod smo prišli? Ko smo šli, nam je razlagal.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Jaz nisem pazil na to.

ŠESTI SLEPEC. Ga je kdo poslušal?

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Drugič ga bo treba poslušati.

ŠESTI SLEPEC. Je kateri od nas rojen na otoku?

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Mi smo z druge strani morja.

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Dobro veš, da smo od drugod.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Mislil sem, da bom umrl med vožnjo.

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Jaz ravno tako; – skupaj sva prišla.

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Vsi trije smo iz iste vasi.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Pravijo, da se od tod vidi, če je lepo vreme; – proti severu. – Nima zvonika.

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Čisto po naključju smo prišli sem.

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Jaz sem od druge plati ...

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Od kod pa?

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Ne upam si niti pomisliti ... Skoraj se ne spominjam več, ko govorim o tem ... Je že predolgo od takrat ... Tam je bilo bolj hladno kakor tukaj ...

MLADA SLEPKA. Jaz sem od zelo daleč ...

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Od kod torej?

MLADA SLEPKA. Ne znam povedati. Kako naj ti razložim? – Zelo daleč od tod; onstran morja. Iz velike dežele ... Mogla bi samo pokazati; pa kaj, ko ne vidimo več ... Predolgo sem blodila ... Ampak videla sem sonce in vodo in ogenj, gore, obraze in čudne rože ... Na tem otoku jim ni para; tu je preveč temno in preveč mrzlo ... Odkar ne vidim, jih nisem zasledila po vonju ... Ampak videla sem svoje starše in sestre ... Igrala sem se še pri morju ... Ampak kako se spominjam, da sem ga videla! ... Nekega dne sem videla sneg na vrhu neke gore ... Začela sem razločiti tiste, ki bodo nesrečni ...

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Kaj misliš o tem?

MLADA SLEPKA. Včasih jih še razločim po glasu ... Moji spomini so jasnejši, če ne mislim nanje ...

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Jaz pa nimam nobenih spominov ...

(*Jata velikih ptic selivk preleti nad listjem z velikim krikom.*)

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Nekaj se še premika po nebuh!

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Zakaj si ti prišla sem?

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Koga to sprašuješ?

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Našo mlado sestro.

MLADA SLEPKA. Rekli so mi, da bi me lahko pozdravili. Rekli so mi, da bom še spregledala; potem bi lahko odšla z otoka ...

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Vsi bi radi odšli z otoka!

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Za zmeraj ostanemo tukaj!

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Preveč je star; ne bo nas več utegnil pozdraviti.

MLADA SLEPKA. Moje veke so zaprte, vendar čutim, da mi oči živijo ...

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Moje so odprte.

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Jaz spim z odprtimi očmi.

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Ne govorimo o svojih očeh!

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Ti še nisi dolgo tukaj?

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Nekega večera sem med molitvijo pri ženskah zaslišal glas, ki ga nisem poznal; in po tvojem glasu sem spoznal; da si zelo mlada ... Rad bi te še videl, ko sem te že slišal ...

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Jaz nisem tega nič opazil.

ŠESTI SLEPEC. Pravijo, da si lepa kot ženska, ki prihaja od daleč?

MLADA SLEPKA. Nikoli se nisem videla.

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Nikoli nismo videli drug drugega. Sprašujemo se in si odgovarjamo; živimo skupaj, pa ne vemo, kaj smo! ... Lahko se še tako otipavamo z rokami; oči vedo več kakor roke.

ŠESTI SLEPEC. Včasih vidim vaše sence, kadar ste mi na soncu.

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Nikoli nismo videli hiše, v kateri živimo; lahko še tako otipavamo zidove in okna; sploh ne vemo, kje živimo! ...

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Pravijo, da je to star grad, zelo temačen in klavrn, v njem nikoli ne vidiš svetlobe, samo v stolpu, kjer je duhovnikova soba.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Za tiste, ki ne vidijo, ni potrebna svetloba.

ŠESTI SLEPEC. Ko pasem čredo okoli zavetišča, ovce same odidejo nazaj noter, ko zvečer zagledajo svetlobo iz stolpa . . . Nikoli se mi še niso izgubile.

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Poglejte, leta in leta smo že skupaj, pa se nismo še nikoli videli! Človek bi dejal, da smo zmeraj sami! . . . Ce hočeš ljubiti, moraš videti . . .

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Včasih se mi sanja, da vidim . . .

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Jaz pa ne vidim, kadar se mi sanja.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Jaz po navadi sanjam šele opoloči.

(V gozdu sunek vetra potrese drevje in listje se v temnih trumah obletava.)

PETI SLEPEC. Kdo pa se je dotaknil mojih rok?

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Nekaj pada okoli nas!

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Prihaja od zgoraj; ne vem, kaj je . . .

PETI SLEPEC. Kdo se je dotaknil mojih rok? – Zaspal sem; pustite me spati!

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Nihče se ni dotaknil tvojih rok.

PETI SLEPEC. Kdo me je prikel za roke? Odgovorite na glas, malo sem naglušen . . .

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Mi sami ne vemo tega.

PETI SLEPEC. So nas prišli opozorit?

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Nima smisla odgovarjati; saj nič ne sliši.

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Treba je priznati, da so gluhi zelo nesrečni!

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Naveličal sem se sedenja!

ŠESTI SLEPEC. Naveličal sem se biti tukaj!

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Zdi se mi, da smo tako daleč drug od drugega . . . Poskušajmo se malo zbližati; – začenja se mraziti . . .

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Jaz si ne upam vstati! Boljše je ostati na svojem prostoru.

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Ne vemo, kaj bi utegnilo biti med nami.

ŠESTI SLEPEC. Ce se ne motim, imam krvave roke; hotel sem vstati.

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Čutim, da se nagibaš proti meni.

(Slepa norica si silovito pomenca oči, zastoka in se zgrizeno obrne proti negibnemu duhovniku.)

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Že spet slišim nekakšen šum . . .

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Mislim, da si naša uboga sestra menca oči.

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Nikoli ne dela nič drugega; vse noči jo poslušam.

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Nora je; nikoli nič ne spre-govori.

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Ne govori več, odkar je dobila sina . . . Kakor da jo je kar naprej strah . . .

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Vi se pa torej tukaj ne bojite?

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Kdo neki?

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Vi vsi drugi!

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Ja, ja, nas je strah!

MLADA SLEPKA. Nas je že dolgo strah!

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Zakaj pa to sprašuješ?

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Ne vem, zakaj sprašujem! . . . Zdi se mi, da se je mahoma oglasil jok med nami! . . .

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Ni se treba batiti; po mojem je to norica . . .

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Pa je še nekaj drugega . . .

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Joka vselej, kadar misli podojiti otroka.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Pa ona ne joka takole!

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Pravijo, da kakšen trenutek še vi-di . . .

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Drugih ni slišati, da bi jokali . . .

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Ce hočeš jokati, moraš videti . . .

MLADA SLEPKA. Čutim duh po rožah okoli nas . . .

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Jaz čutim le duh zemlje!

MLADA SLEPKA. Rože so, rože so okoli nas!

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Jaz čutim samo duh zemlje!

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Jaz sem čutila rože po vetrju . . .

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Jaz čutim samo duh zemlje!

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Mislim, da imajo prav.

ŠESTI SLEPEC. Kje pa so? – Da jih natrgam.

MLADA SLEPKA. Na tvoji desni, vstani.

(Šesti slepec počasi vstane in tipaje odide naprej, pri tem se zadeva ob grmovje in parobke; ko pride do lili, jih potre in pohodi na svoji poti.)

MLADA SLEPKA. Slišim, da lomiš zelena steba! Ustavi se! Ustavi se!

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Ne mislite na rože, poskrbite za vrnitev!

ŠESTI SLEPEC. Ne upam si več priti nazaj!

MLADA SLEPKA. Ne hodi nazaj! – Počakaj.

(Vstane.)

O! Kako mrzla je zemlja! Zmrzuje.

(Brez obotavljanja odide proti čudnim in bledim lilijam, vendar jo ustavijo prevrnjeno drevo in kosi skal v bližini rož.)

Tukaj so! – Ne morem jih doseči; na tvoji strani so.

ŠESTI SLEPEC. Mislim, da jih natrgam.

(Jih tipaje trga, kar je ostalo nepohojenih, in jih ponudi nji; nočne ptice odletijo.)

MLADA SLEPKA. Zdi se mi, da sem te rože nekoč že videla... Ne vem več, kako se jim reče... Ampak kako so nezdrave in kako mehko je njihovo steblo! Ne prepoznam jih več... Po mojem je to roža mrtvih...

(Si vpleta lilate v lase.)

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Slišim šelestjenje tvojih las.

MLADA SLEPKA. To so rože.

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Ne bomo se videli...

MLADA SLEPKA. Tudi jaz se ne bom videla... Zebe me.

(Tisti trenutek se v gozdu vzdigne veter in mahoma in silovito zabuči morje ob najbližje pečine.)

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Grmi!

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Po mojem se vzdigne huda ura.

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Meni se zdi, da je to morje.

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Morje? – To je morje? – Saj je le dva koraka od nas! – Čisto zraven nas! Slišim ga okoli in okoli sebe! – To mora biti kaj drugega!

MLADA SLEPKA. Čutim treskanje valov ob svojih nogah.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Po mojem je to veter v suhem listju.

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Mislim, da imajo ženske prav.

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Prišla bo sem!

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Od kod piha veter?

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Od morja sem.

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Zmeraj piha od morja; od vseh strani nas obdaja. Ne more pihati od drugod...

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Ne premišljujmo več o morju!

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Pa moramo misliti nanj, ker nas doseže!

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Vam ni znano, ali je...

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Slišim njegove valove, kakor da bi šel tja in pomočil vanje roke! Ne moremo ostati tukaj! Mogoče so okoli in okoli nas!

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Kam mislite iti?

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Na važno, kam! Ni važno, kam! Ne maram več poslušati bučanja vode! Pojdimo! Pojdimo!

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Zdi se mi, da slišim še nekaj drugega, – Poslušajte!

(Slišati je glasove hitrih in oddaljenih korakov po suhem listju.)

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Nekaj se približuje!

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Prihaja! Prihaja! Vrača se!

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Hodi s kratkimi koraki, kakor majhen otrok!...

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Danes mu nikar nič ne očitajmo!

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Po mojem to niso koraki človeka!

(Velik pes pride po gozdu in odide mimo slepcov. – Molk.)

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Kdo je? – Kdo si? – Usmili se nas, tako dolgo že čakamo!...

(Pes se ustavi in položi sprednje šape na kolena slepca.)

Ah! Ah! Kaj si mi pa dal na kolena? Kaj je to? Je to žival? – Mislim, da je pes?... Oh! Oh! To je pes! To je

pes iz zavetišča! Pridi sem! Ta ta ta! Prišel nas je rešit!
Pridi sem! Ta ta ta!

DRUGI SLEPCI. Pridi sem! Ta ta ta!

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Rešil nas bo. Prišel je po naši
sledi. Liže mi roke, kakor da me je našel po nekaj stoletjih!

DRUGI SLEPCI. Ta ta ta! Ta ta ta!

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Mogoče je kdo z njim!

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Ne, ne, sam je. – Nikogar ne
slišim. – Ne potrebujemo drugega vodnika; saj ni boljšega
od njega. Popeljal nas bo povsod, kamor bomo hoteli; ubo-
gal nas bo ...

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Jaz si ne upam z njim.

MLADA SLEPKA. Jaz tudi ne.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Zakaj ne? Bolje vidi kakor mi.

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Ne poslušajmo žensk!

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Nekaj se je spremenilo na
nebu; svobodneje diham; zrak je zdaj čist ...

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Veter od morja piha okoli nas.

ŠESTI SLEPEC. Zdi se mi, da se svetli; mislim, da vzhaja
sonce ...

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Po mojem bo mraz ...

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Pojdimo iskat pot domov. Vleče
me s seboj! ... Vleče me. Ves je nor od veselja! – Ne morem
ga več zadrževati! ... Pojdite za menoj! Za menoj! Vračamo
se domov! ...

(Vstane, ker ga pes vleče za seboj proti negibnemu du-
hovniku, in tam se ustavi.)

DRUGI SLEPCI. Kje pa si? Kje si? – Kam greš? – Pazi!

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Stojte! Stojte! Ne še za menoj;
vrnem se ... Ustavil se je. – Kaj pa je? – O! O! Dotaknil sem
se nečesa zelo mrzlega!

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Kaj praviš? Skoraj te ni več
slišati.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Dotaknil sem se! ... Mislim, da
se dotikam nekega obraza!

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Kaj praviš? – Skoraj se te ne
razume. Kaj je? – Kje si? – Si že tako daleč od nas?

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. O! O! O! – Še ne vem, kaj je ...
– Mrlič je med nami!

DRUGI SLEPCI. Mrlič med nami? – Kje pa si? Kje si?

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Mrlič je med nami, vam pravim!
O! O! Dotaknil sem se obraza mrtvega! – Sedite zraven mr-
liča! Eden od nas je moral kar na lepem umreti! Tak spre-
govorite že vendar, da bom vedel, kdo je še živ! Kje pa ste?
– Odgovorite, odgovorite vsi skupaj!

(Slepci odgovarjajo drug za drugim razen slepe norice in
gluhega slepca; tri starke so nehale moliti.)

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Ne razločim več vaših glasov! ...
Vsi govorite enako! ... Glas vam vsem trepeta!

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Dva nista odgovorila ... Kje
sta?

(S palico se dotakne petega slepca.)

PETI SLEPEC. O! O! Zaspal sem; pustite me, naj spim!

ŠESTI SLEPEC. Ne bo on. – Kaj pa norica?

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Ta sedi zraven mene; čutim jo, da
je živa.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Mislim ... Če se ne motim, bo
to duhovnik! – Stoji! Pridite! Pridite! Pridite!

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Se pravi, da ni mrtev!

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Kje pa je?

ŠESTI SLEPEC. Pojdimo gledat!

(Vsi vstanejo razen norice in petega slepca in se tipaje
bližajo mrtvemu.)

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Je tukaj? – Je on?

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Je! Je! Prepoznavam ga!

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Moj Bog! Moj Bog! Kaj bo pa z
nami?

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Oče! Oče! – Ste vi? Castiti oče, kaj
se vam je zgodilo? – Kaj je? – Odgovorite nam! – Vsi smo
okoli vas ...

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Prinesite vode; mogoče je še živ ...

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Poskusimo ... Mogoče nas bo
lahko odpeljal nazaj v dom ...

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Vse zastonj; ne čutim več njegovega srca. – Mrzel je ...

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Umrl je brez besede.

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Moral bi nas opozoriti.

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. O! Kako je bil star! ... Zdaj se prvkrat dotikam njegovega obraza ...

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI (*otipava mrtvega*). Večji je od nas! ...

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Oči ima na široko odprte; umrl je s sklenjenimi rokami ...

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Umrl je, kar takole brez vzroka ...

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Saj ne stoji, sedi na kamnu ...

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Moj Bog! Moj Bog! Vsega tega nisem vedela! ... Vsega tega ... Tako dolgo je bil bolan ... Danes je moral trpeti! ... – Nič se ni pritoževal ... Samo ko nam je segel v roko ... Clovek ne razume vselej ... Clovek nikoli ne razume! ... Molimo okoli njega; pokleknite ...

(*Zenske pokleknejo in zaječijo*.)

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Jaz si ne upam pokleknoti ...

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Clovek ne ve, na kaj poklene ...

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Je bil kaj bolan? ... Pa nam ni nič povedal ...

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Slišal sem ga, ko je po tihem govoril, ko je odhajal ... Mislil sem, da govorí naši mladi sestri; kaj pa je reklo?

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Ne mara odgovoriti.

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Ne maraš nam več odgovarjati? – Kje pa si vendar? – Govori!

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Preveč ste ga mučili; vi ste ga pahnili v smrt ... niste hoteli več naprej; hoteli ste sesti ob kamne na poti in jesti; ves dan ste godrnjali ... Slišala sem ga, ko je zdihoval ... Zgubil je korajžo ...

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Je bil bolan? Si to vedela?

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Nič nismo vedeli ... Nikoli ga nismo videli ... Kdaj pa smo še kaj videli s svojimi ubogimi

mrtvimi očmi? ... Ni se pritoževal ... Ampak zdaj je prepozno ... Tri sem že videl umirati ... pa nikoli takole! ... Ampak zdaj smo mi na vrsti ...

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Zaradi mene že ni trpel. – Jaz nisem nič reklo ...

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Jaz tudi ne; brez besede smo šli za njim ...

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Umrl je, ko je šel po vodo za norico ...

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Kaj bomo pa zdaj? Kam pojdemo?

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Kje je pes?

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Tu; ne mara stran od mrliča.

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Potegni ga stran! Odvleci ga! Odvleci ga!

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Ne mara stran od mrliča!

DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Ne moremo čakati zraven mrtvega! ... Ne moremo umreti tukaj v tem!

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Ostanimo skupaj; ne odmikajmo se drug od drugega; držimo se za roke; vsi sedimo na to skalo ... Kje so pa drugi? ... Pridite sem! Pridite! Pridite!

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Kje pa si?

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Tukaj; jaz sem tukaj. Smo vzi zbrani? – Stopite bolj k meni. – Kje imate roke? – Zelo je mraz.

MLADA SLEPKA. O! Kako mrzle so tvoje roke!

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Kaj pa delaš?

MLADA SLEPKA. Položila sem si tvoje roke na oči; mislila sem, da bom mahoma spregledala.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Kdo pa tako joka?

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Norica hlipa.

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Ta ne ve za resnico?

NAJSTAREJŠI SLEPEC. Mislim, da bomo tukaj umrli ...

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Mogoče kdo pride ...

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Mislim, da bodo nune prišle iz zavetišča ...

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Zvečer ne hodijo ven.

MLADA SLEPKA. Nikoli ne hodijo ven.
 DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Mislim, da nas bodo zagledali ljudje z velikega svetilnika ...
 NAJSTAREJŠI SLEPEC. Ti nikoli ne pridejo iz stolpa.
 TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Mogoče nas opazijo ...
 NAJSTAREJŠA SLEPKA. Zmeraj gledajo proti morju.
 TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Mraz je!
 NAJSTAREJŠI SLEPEC. Poslušajte suho listje; po mojem zmrzuje.
 MLADA SLEPKA. O! Kako trda je zemlja!
 TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Na svoji levi slišim šum, ki ga ne razumem ...
 NAJSTAREJŠI SLEPEC. Morje ječi ob pečinah.
 TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Mislil sem, da so ženske.
 NAJSTAREJŠA SLEPKA. Slišim, kako se led lomi pod valovi ...
 PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Kdo pa tako šklepeta? Zaradi njega se vsi tresemo na skali!
 DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Ne morem več razkleniti rok.
 NAJSTAREJŠI SLEPEC. Slišim še neki šum, ki ga ne razumem ...
 PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Kdo pa tako šklepeta med nami? Cela skala se trese!
 NAJSTAREJŠI SLEPEC. Mislim, da je ena od žensk.
 NAJSTAREJŠA SLEPKA. Po mojem najbolj šklepeta norica.
 TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Njenega otroka ni slišati.
 NAJSTAREJŠA SLEPKA. Mislim, da še doji.
 NAJSTAREJŠI SLEPEC. Ta bi še edini lahko videl, kje smo!
 PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Cutim veter od severa.
 ŠESTI SLEPEC. Po mojem ni več zvezd; snežilo bo.
 TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Če kdo od nas zaspi, ga je treba zbuditi.
 NAJSTAREJŠI SLEPEC. Jaz sem že zaspan.
(Ob sunku vetra se zavrtinči suho listje.)
 MLADA SLEPKA. Slišite suho listje? – Mislim, da gre nekdo proti nam ...
 DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. To je veter; poslušajte!

TRETJI OD ROJSTVA SLEPI. Nikogar več ne bo!
 NAJSTAREJŠI SLEPEC. Pritisnil bo hud mraz ...
 MLADA SLEPKA. Od daleč slišim korake.
 PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Jaz slišim samo suho listje.
 MLADA SLEPKA. Jaz slišim stopinje zelo daleč od nas!
 DRUGI OD ROJSTVA SLEPI. Jaz slišim samo veter od severa!
 MLADA SLEPKA. Pravim vam, da gre nekdo proti nam!
 NAJSTAREJŠA SLEPKA. Slišim zelo počasne korake ...
 NAJSTAREJŠI SLEPEC. Mislim, da imajo ženske prav!
(Začne snežiti v debelih kosmih.)
 PRVI OD ROJSTVA SLEPI. O! O! Kaj mi pa tako mrzlega pada na roke?
 ŠESTI SLEPEC. Sneži!
 PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Stisnimo se drug k drugemu!
 MLADA SLEPKA. Poslušajte vendar korake!
 NAJSTAREJŠA SLEPKA. Za božjo voljo! Za trenutek utihnite!
 MLADA SLEPKA. Bližajo se! Bližajo se! Poslušajte vendar!
(V tem trenutku na vsem lepem otrok slepe norice v temi zajoka.)
 NAJSTAREJŠI SLEPEC. Otrok veka?
 MLADA SLEPKA. Vidi! Vidi! Gotovo kaj vidi, ker joka.
(Vzame otroka v naročje in odide v smeri, od koder se ji zdi, da prihajajo koraki; druge ženske odidejo nemirno za njo in stopijo okoli nje.)
 Grem jim naproti!
 NAJSTAREJŠI SLEPEC. Pazi!
 MLADA SLEPKA. O! Kako joka! – Kaj mu je? – Ne jokaj.
 – Ne boj se; kaj bi se bal, saj smo mi tukaj; okoli tebe smo.
 – Kaj bi rad? – Nič ne jokaj. – Ne jokaj tako! Kaj vidiš?
 – Povej, kaj vidiš!
 NAJSTAREJŠA SLEPKA. Koraki se bližajo od tod; poslušajte vendar! Poslušajte vendar!
 NAJSTAREJŠI SLEPEC. Slišim, kako krilo drsa po suhem listju.
 ŠESTI SLEPEC. Je ženska?
 NAJSTAREJŠI SLEPEC. Je slišati korake?

PRVI OD ROJSTVA SLEPI. Mogoče je le morje v suhem listju?

MLADA SLEPKA. Ne, ne! To so koraki! To so koraki! To so koraki!

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Bomo videli; poslušajte vendar suho listje!

MLADA SLEPKA. Jaz jih slišim, slišim jih skoraj zraven nas! Poslušajte! Poslušajte! – Kaj vidiš? Kaj vidiš?

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Na katero stran gleda?

MLADA SLEPKA. Ves čas za koraki! – Poglejte! Poglejte! Ko ga obrnem, se zasuče, da bi videl . . . Vidi! Vidi! Vidi! – Mora videti kaj nenavadnega! . . .

NAJSTAREJŠA SLEPKA (*se približa*). Vzdigni ga nad nas, da bo lahko videl.

MLADA SLEPKA. Umaknite se! Umaknite se!

(*Vzdigne otroka nad skupino slepcev.*)

Koraki so se ustavili med nami! . . .

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Tukaj so! Med nami so! . . .

MLADA SLEPKA. Kdo ste?

(*Vse tiko.*)

NAJSTAREJŠA SLEPKA. Usmilite se nas!

(*Vse tiko. – Otrok še bolj brezupno zajoka.*)

ZASTOR

MAURICE MAETERLINCK

Peleas in Melisanda